

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘
 ที่ฟัง

พวกเราเป็นชาวพุทธก็เห็นประจักษ์อยู่แล้ว ไปปลูกบ้านสร้างเรือนที่ไหนต้องมีวัดมีวา สร้างวัดสร้างวาขึ้นพร้อมกับการปลูกบ้านสร้างเรือน แม้แต่อยู่ในป่าในเขาเขาก็มีวัด นี่เขานับถือพุทธศาสนา อยู่ในป่าในเขานั้นเขายังมีวัด วัดอยู่ในป่าในเขามีอยู่ทั่วไป ทั่วประเทศไทยเรามีวัดทั้งนั้น ไปอยู่ในป่าในเขาแท้ๆ ไม่น่าจะมีวัด กลับได้วัดดี ๆ เสียด้วย ในป่าในเขามักจะมีพระปฏิบัติท่านไปอยู่ ท่านชอบป่าชอบเขา ไปเที่ยวบำเพ็ญในป่าในเขาแล้วก็ไปอยู่ที่เช่นนั้น เขาได้ทำบุญให้ท่าน

เรามองไปในป่าในเขาเหมือนหนึ่งว่าจะไม่มีบ้านผู้บ้านคนเลยนะ เรามองไปนี่เห็นแต่ภูเขา ที่ไหนได้มีหมู่บ้านอยู่เป็นหย่อมๆ แห่งละสามหลังคาเรือน สี่หลังคาเรือน ห้าหลังคาเรือน เขาอยู่ในป่า แล้วมีพระ มักจะเป็นพระดี ๆ เสียด้วย พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมุ่งอรรถมุ่งธรรม อยู่ในป่าเพื่อภาวนาทั้งนั้น พระอยู่ในป่ามักจะมีแต่พระปฏิบัติอยู่เงียบๆ สะดวกสบาย จิตใจสว่างไสว ใจที่มีธรรมเป็นใจที่สว่างไสว ผิดกับใจที่มีแต่กิเลสความร้อนร้อนวุ่นวายตลอดเวลาเผาหัวใจ หาความสุขไม่ได้

ปลูกบ้านสร้างเรือนขึ้นก็ขึ้นก็ตาม แล้วเอาคนที่ไฟเผาอยู่ในหัวอกนี้ขึ้นไปอยู่ มันก็ไปร้องครวญครางไปบ่นอยู่บนหอปราสาทราชมณเทียรนั้นแหละ นั่นละมันอยู่ที่ใจนะ ใจมีความร้อนร้อนเสียอย่างเดียว ก็เหมือนกับเอาคนไข้ไปโรงพยาบาล จะไปขึ้นตึกใดชั้นใดก็ตาม ก็ไปร้องครวญครางอยู่บนตึกนั้นๆ นั่นแหละ หายจากโรคจากภัยลงมาแล้วอยู่ที่ไหนก็สบาย มันสบายอยู่ที่จิตใจนะ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธให้มองดูจิตใจตนให้ดี ยิ่งกว่ามองดูสิ่งภายนอกซึ่งจะทำตัวให้หลงเพลิดเพลिनไม่รู้เนื้อรู้ตัว สุดท้ายเขาตายกันเต็มโลก เราก็เหมือนจะอยู่ค้ำฟ้าไม่ตาย มีแต่ความเพลิดเพลिनหลอกลวงไป ลืมเป็นลืมตายไป มีมากนะ จิตใจที่มีกิเลสหลุดลากไปนั้นมันก็พาเจ้าของให้ติดให้ติดหาความสุขไม่ได้ ตื่นมาจนกระทั่งถึงหลับ วันนี้เราได้สร้างสารประโยชน์อะไรสำหรับจิตใจโดยเฉพาะมีไหม มักจะมีตั้งแต่วัตถุเครื่องดินรณกระวานกระวานนั้นแหละ ตายแล้วทิ้งเกลื่อนตามโลก

เราเห็นไหมโลกไหนก็ตามในเมืองไทยของเราเนี่ย ตายแล้วเอาวัตถุสิ่งของไปเป็นสมบัติฝังเป็นฝังตายได้ไม่เห็นมี ทิ้งเกลื่อน นับแต่มหาเศรษฐีลงมาถึงคนทุกตะเช็ญใจ สิ่งทั้งหลายทิ้งเกลื่อนทั้งหมดเมื่อลมหายใจหมดไปจากร่างแล้ว ร่างก็หมดความหมายสมบัติทั้งหลายหมดความหมาย แต่เวลามีลมหายใจอยู่ดิน... เหมือนสิ่งนั้นจะพาเลย

สวรรคน์พพานไปอีกนุ่นนะความเลิศเลอของกิเลสที่มันหลอก เวลาตายแล้วก็ตายกองกันอยู่นั้นไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร เป็นอย่างนี้ จิตใจไม่มีที่พึ่งหายิดหาเกาะสิ่งนั้นสิ่งนี้ที่ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า บรรดาสัตว์ทั้งหลายที่ภัยคุกคามตัวเองแล้ววิ่งหาที่เกาะที่ยึดหาดันไม้ใหญ่ หาเจดีย์ร้างบ้างอะไรบ้าง หลายประเภทที่จิตเขายึดเข้าเกาะ แต่แล้วสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ที่ยึดที่เกาะ แต่ผู้ที่หลบภัยก็ต้องหาที่หลบภัย หลบเสียจนตาย ก็ไม่ได้ประโยชน์ไม่ได้ที่พึ่ง

ท่านจึงบอกว่า โย จ พุทธญจ ธมฺมญจ สงฺฆญจ สรณฺ คโต คือผู้ที่พึ่งพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นั้นแหละคือที่พึ่งอันเอก แล้วพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไปพร้อมกัน นี่คือที่พึ่งของใจโดยแท้ เพราะฉะนั้นเราจึงสร้างที่พึ่งภายนอก ตึกรามบ้านช่องที่อยู่อาศัย สิ่งจำเป็นสำหรับธาตุขันธ์ที่อยู่ร่วมกันทั้งเขาทั้งเรา จำเป็นจะต้องวิ่งเต้นชวนขาย อันนี้เป็นความจริงสำหรับโลก รู้ได้เห็นได้ทั่วไป แต่หลักของใจที่พึ่งของใจ โลกไม่ค่อยมองเห็น ใจจึงไขว่คว้าหาที่ยึดหาที่เกาะไม่ได้ เป็นเศรษฐีก็หาที่ยึดไม่ได้ ไปยึดกองเงินกองทองตายแล้วพังเลย ไม่มีอะไรติดตัวไป

ท่านจึงสอนให้ยึดพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พึ่งศีลพึ่งทานการบำเพ็ญความดีของตน นี่จะเป็นที่พึ่งที่เกาะที่ยึดของใจโดยแท้ ตายแล้วเอาเนื้ติดแนบไปเลย ถึงสวรรคน์พพานได้เพราะอำนาจแห่งความดีทั้งหลายที่เราบำเพ็ญมา นี่คือที่พึ่ง พากันจำให้ดี ที่พึ่งของใจต้องเป็นธรรม เป็นความดีงามเท่านั้น ที่พึ่งของกายก็วัตถุสิ่งของที่เรอาอาศัยทั่วโลกดินแดนทรากันทั่วหน้า ที่พึ่งของใจโลกมองไม่ค่อยเห็น และส่วนมากไม่ค่อยมอง หาดึดหาดันแต่สิ่งที่ไม่เป็นสารประโยชน์ เวลาตายแล้วก็จมไปด้วยกันๆ ไม่สมควรเลยกับเราที่เป็นลูกชาวพุทธ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

วันว่างมี มีดแจ้ๆ มีมาตั้งกับตั้งกลับ ทำไมจะไม่มีวันว่างสำหรับสร้างความดีด้วยตัวของเราเองบ้างล่ะ ต้องคิดหัดเข้ามาซิ ถ้าจะปล่อยให้มัวเวลาว่างๆ มัวว่างตลอดเวลา มันยุ่งกับตัวของเราเองเป็นผู้ยุ่ง หาเวลาว่างไม่ได้ แม้ที่สุดถึงเวลาตายแล้วก็ไม่อยากตาย แต่ก็ตายได้เช่นโลกทั่วๆ ไป นี่คืว่าง เวลาตายมัวว่างได้ เวลามีชีวิตอยู่ทำไมไม่ว่าง ไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง อย่างพระพุทเจ้าทรงแสดงถึงสัตว์โลกที่มัวเมากันมากนัก ท่านกระตุกเอาบ้างรุนแรงอยู่ ก็เป็นคติเครื่องเตือนใจเรื่อยมา

ท่านเสด็จไปประทับอยู่ที่แห่งหนึ่ง เห็นเขาเปล็ดเปล็นรีนเรียงบันเทิงกันไม่รู้จักเป็นจักตาย พระองค์ก็ทรงกระตุกเอาเสียบ้างว่า โก นุ หาส โภ กิมานนุโท นิจุจํ ปชฺชลิเต สติ อนุทธาเรน โอนทฺธา ปทีปํ น คเวสธ.ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้ไม่เคยสงบลงจากพื้นจากไฟ คือกิเลสตัณหาที่เผาไหม้สัตว์โลกด้วยความมืดบอดของตนนี้เลย ท่านทั้งหลายยังมีแก๊จรีนเรียงบันเทิงหัวเราะ ขับลำทำเพลงกันอยู่หรือ ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง นี้

เป็นคำที่ทานกระดูก แล้วพวกเราก็เพลิกกันแบบนั้นเหมือนกัน เมื่อไรจะเสาะแสวงหาที่
พึงสำหรับใจ

ใจนี้สมบุกสมบันมาก ร่างกายตายแล้วทิ้งลงไปเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ
ตามเดิมของเขา เขาไม่ได้เป็นอะไรแหละ ให้เขาเป็นเทวบุตรเทวดาเขาก็ไม่เป็น ธาตุ
ส่วนผสมนี้ก็ดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ ก็เป็นหลักธรรมชาติ เสกสรรปั้นยอให้เป็น
อะไรเขาก็ไม่เป็น แต่ใจนี้เสกให้เป็นอะไรเป็นได้นะ เสกให้ไปในทางความชั่ว ชั่วจนจม
มิดเลยก็ได้ เสกให้ไปในทางที่ดี ปาบาเพ็ญคุณงามความดี ทะลุขึ้นไปจนกระทั่งถึง
นิพพานเป็นบรมสุขก็ได้ จิตนี้เป็นไปได้ ส่วนธาตุชั้นนี้เป็นไปได้แค่นี้แหละ เป็นร่างกาย
หญิงชาย รูปสวดสวยงาม ชีวีวัช้เหวอะไร ก็เป็นไปตามบุญตามกรรมของตน แต่
สุดท้ายก็อยู่ในกองผสมแห่งธาตุทั้งสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ นี้แล เป็นได้เพียงเท่านั้น ให้เป็น
อย่างอื่นไปไม่ได้

ส่วนจิตใจนี้เป็นได้ เปลี่ยนแปลงให้ต่ำ ต่ำลงจนต่ำสุดก็ได้ ให้สูงสุดก็ได้
เพราะฉะนั้นจึงให้พยายามแก้ไขตัดแปลงใจอันนี้ ซึ่งสมบุกสมบันมากที่สุดทีเดียว
นักท่องเทียวก็คือจิตดวงนี้ ไม่มีหยุดมีถอย อยู่ในร่างนี้ก็มาพักในร่างนี้ก่อน เกิดเป็น
มนุษย์เป็นสัตว์ก็ไปพักตัวอยู่ในร่างมนุษย์และสัตว์ พอมนุษย์และสัตว์ตายลงไปเท่านั้น
จิตดวงนี้ออกอีกแล้ว ไปหาร่างใหม่เรือนใหม่ ปลุกหลังใหม่ขึ้นมา เป็นอัตภาพใหม่
ขึ้นมา อัตภาพนั้นก็เหมือนเขาปลุกบ้านสร้างเรือน เรือนหลังนี้ชำรุดทรุดโทรมลงไป พัง
ลงไปแล้ว แล้วสร้างเรือนใหม่ มันก็ขึ้นอยู่กับต้นทุนของเราที่จะไปสร้าง มีเงินมีทองมาก
น้อยเพียงไร

ถ้าไม่มีทุนมีรอนก็ไปอยู่กระต๊อบอยู่ที่ไหนก็ซ่อนตัวอยู่อย่างนั้น ถ้ามีเงินมีทอง
จะสร้างเป็นหอปราสาทขึ้นมาก็ได้ นี่อำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ไปภพต่อก็ได้ กระต๊อบ
กระแต็บเรียกว่าภพต่ำ หรือเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์ไปจนกระทั่งถึงสัตว์นรกก็ได้ จะ
เป็นมนุษย์มาเทวดาอินทร์พรหมขึ้นไปจนถึงนิพพานก็ได้ ใจอันนี้เสกสรรได้ ส่งเสริม
ได้ กดถ่วงลงไปได้ จึงต้องพยายามพากันดูใจตนเองให้ดี หลักใหญ่อยู่ที่ใจ คนเราที่
เดินเคลื่อนไหวไปมาตลอดสัตว์ทั้งหลายนี้ขึ้นอยู่กับใจเท่านั้นเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอะไร
พอใจออกจากร่างเรียกว่าตายแล้วไม่ว่าใคร เหาะเหินเดินฟ้าก็ตกลงมา ไปไม่รอด
แหละ ถ้าใจออกจากร่างแล้วตายแล้วหมดค่า

เวลานี้เรายังไม่หมดค่า ให้พยายามสร้างตัวเองให้จิตสว่างงาม เราจะเห็นได้ชัด
เรื่องความสว่างงามของจิต คือหลักพุทธศาสนาเป็นหลักธรรมที่ชักพอกจิตใจ ได้แก่
กิเลสตัณหาทั้งหลาย ให้ค่อยสะอาดสะอาดปราศจากความมัวหมองคือกิเลส ออกจาก
ใจๆ ใจจะสว่างงามขึ้นมาๆ เฉพาะผู้ภาวนาเห็นได้ชัดมาก จิตใจดวงนี้เวลามันมืดมิด

จริง ๆ บอดจริง ๆ ตาใส่งีกว่าตาแมว แต่หัวใจมันมีดมันบอด ต่างกันอย่างนี้นะ ตานี้มี
ก็ดวงก็ตาก็ไม่สำคัญ ถ้าใจบอดเสียอย่างเดียวพาคคนจมได้ทั้งนั้นแหละ เมื่อสร้างใจให้ดี
ด้วยศีลด้วยธรรม เฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาสอนลงที่จิตตภาวนา คือให้ดูตัวใจ ให้ดู
ดวงใจดวงนี้มันเป็นยังไง นี่ละเรื่องจิตตภาวนา พอดูแล้วเราจะทราบเหตุทราบผลต้น
ปลายได้เป็นอย่างดีในหัวใจของเรา เพราะต้นเหตุมหาเหตุอยู่ที่นั่น

กิเลสตัณหาทั่วโลกธาตุรวมอยู่ที่ใจดวงเดียว ธรรมทั่วแดนโลกธาตุ เป็นธรรมที่
สว่างกระจ่างแจ้งที่สุด ก็มารวมอยู่ที่หัวใจดวงเดียว เมื่อเราได้อบรมจิตใจของเรา
ซักฟอกสิ่งที่ไม่ดีไว้ราคาดีคือกิเลสตัณหาที่ออกเสีย ส่งเสริมทางดีงามได้แก่ ดูจิตใจ
ซักฟอกจิตใจของตนให้มีความสงบร่มเย็น ใจเมื่อได้รับการบำรุงรักษาแล้วจะค่อยส่ง
งามขึ้นมา ๆ และสว่างไสวกระจ่างแจ้ง อยู่ที่ไหนสว่างกระจ่างแจ้ง นี่ละใจสำคัญมากนะ

ความทุกข์ความจนไม่ได้ถือเป็นอารมณ์ ขอให้ใจมีความสงบสุขเย็นใจ สว่าง
กระจ่างแจ้งอยู่ในตัวเองนี้เท่านั้น อยู่ที่ไหนไม่จนตรอกจนมุม จะทุกข์จนหนโลก
ขนาดไหนไม่ถือเป็นอารมณ์ ถ้าใจได้มีธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจแล้วสบายไป
ทั้งนั้น ถ้าขาดธรรมเครื่องหล่อเลี้ยงนี้ เป็นเศรษฐกิจไม่พ้นความวิตกวิจารณ์ที่จะพลัด
พรากจากกันทั้งเขาทั้งเราทั่วโลกดินแดนอยู่นั้นแล จึงต้องให้ส่งเสริมจิตใจด้วยอรรถ
ด้วยธรรมให้ดี อยู่ที่ไหนเราจะได้สบาย ๆ

ที่ท่านแสดงไว้ว่าพระอรหันต์ท่านตายท่านตายได้ง่ายมาก เป็นตัวอย่างทั้งเป็น
ทั้งตาย พระพุทธเจ้าถึงเวลาจะปรินิพพานเราก็ทราบแล้วทั่วหน้ากัน ถึงวันเวลาที่
ปรินิพพานเสด็จไปเลยเชียว นั้นเห็นไหมพระญาณหยั่งทราบมีสองที่ไหน หนึ่งเท่านั้น
จากนี้คือเดือนสามเพ็ญ ทรงปลงพระวาจาว่า จากนี้ไปอีกสามเดือนเราจะตาย ภาษา
ของโลกเรา คือเดือนหกเพ็ญเป็นวันตายของเรา ที่ว่าปลงพระชนมายุเดือนสามเพ็ญ
พอถึงเดือนหกเพ็ญเสด็จไปเลย ไปที่กรุงกุสินารานั้นแหละจะไปปรินิพพาน เข้า
สวนมัลลกะชัตริย์ มัลลกะชัตริย์มาทูลถามก็ทรงบอกว่าจะมาตายที่นี่ นั้นเห็นไหมละท่าน
สะทกสะท้านที่ไหน ท่านบอกว่าจะมาตายที่นี่ ตายในคืนวันนี้ด้วย นั้นเห็นไหมละ ถึงวัน
เวลาแล้วก็เป็นอย่างจริง ๆ

ที่ท่านเสด็จไปนั้นท่านมีเหตุผลของท่านเต็มพระทัย คือเมืองกุสินารานี้เป็นเมือง
เล็กเมืองน้อย เวลาพระองค์ปรินิพพานไปแล้ว เขาจะมาแย่งพระสรีระธาตุของท่านไป
เมืองไหนก็จะยกทัพมา ๆ เครื่องรบมาพร้อม ๆ จะรบกัน พระองค์จึงว่าไปปรินิพพาน
เมืองกุสินาราหรืออะไรดีแล้วแหละ นานแล้ว เรียนมานานก็ลืมน ให้จำเอานะ
ปรินิพพานเมืองนั้นแหละ เมืองไหนละ เมืองนั้นแหละ เรียนมานานก็ลืมนได้ นี่ละ
ความจำไม่ใช่สมบัติของตน มันหลงลืมได้ ถ้าความจริงไม่ลืมน

พระองค์เสด็จไปมีความมุ่งหมายอยู่สองอย่าง พระองค์เป็นศาสดาของโลก ให้ความร่มเย็นแก่โลกทั้งเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม แต่เวลาตายแล้วโลกจะเกิดความเดือดร้อนฆ่าฟันรันแทงให้พินาศฉิบหาย ไม่สมควรอย่างยิ่ง กับที่พระองค์ทรงให้ความเมตตาสงสารแก่โลกให้ได้รับความร่มเย็นทั่วหน้ากัน จึงต้องไปปรินิพพานที่กรุงกุสินารา เพราะเมืองนี้เป็นเมืองเล็กเมืองน้อย เมืองใหญ่เขายกทัพมาเพื่อขอแบ่งเอาพระสรีระคือพระอัฐิของท่าน ถ้าไม่ได้เขาจะรบ ที่นี่เมืองกุสินาราเป็นเมืองเล็กไม่รบ ไม่รบแล้วเป็นยังไง ไม่รบก็ไม่เกิดศึก

ต่างคนต่างมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ให้แจกให้แบ่งให้สม่ำเสมอทุกหัวเมืองที่มา โทณพราหมณ์เป็นผู้แจก แจกอย่างสม่ำเสมอ ความสงบร่มเย็นก็เต็มที่ได้มาตรฐาน สงครามไม่เกิด พระพุทธเจ้าจึงไปปรินิพพานที่นี่ สงครามไม่เกิด ได้แต่ความเป็นมหามงคล คือได้พระสรีระติดมือไปบ้านไปเมืองของตน ถ้าไปปรินิพพานโดยไม่คิดอ่านไตร่ตรองแล้วสงครามจะเกิด พระองค์ก็ทรงพิจารณาเรียบร้อยแล้วว่าเมืองนี้จะเป็นเมืองที่สงบเวลาตาย

จากนั้นก็ยังมีอุปนิสัยปัจจัย ก็มีพราหมณ์แก่แหละมา พอไปถึงที่ปรินิพพานแล้ว พราหมณ์แก่คนนั้นถือทิวิมานะ สำคัญตนว่าเป็นชาติอริยกะด้วยกัน แต่สิทธิ์ถด ราชกุมารคือพระพุทธเจ้าของเราเป็นรุ่นหลานรุ่นเหลน ไม่สมควรที่จะยอมรับนับถือหรือเชื่อฟัง ถือทิวิมานะว่าเป็นอริยะๆ อยู่ นั่น อริยะแก่ เข้าใจไหมล่ะ แก่มั่นแก่แต่ร่างกาย มันไม่แก่ความรู้วิชา พระพุทธเจ้าแก่ความรู้วิชา เลิศเลอทางอรรถทางธรรม สุดท้ายก็ว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของสิทธิ์ถดราชกุมารจะมาปรินิพพานเสียแล้ว เราจะมาถือทิวิมานะอยู่อย่างนี้ จะเสียประโยชน์เสียผลไปหมด วันนี้อย่างไรต้องไปทูลถามปัญหา ข้อข้องใจของเรามีอยู่มากแต่ไม่ลงใจที่จะถาม วันนี้ลงใจแล้วมา

พอมานับพระพุทธเจ้าก็ว่า นี่เรามาเพื่อพราหมณ์คนนี้อย่างนั้นเห็นไหมล่ะ มาถามปัญหา อย่าพูดมากเวลาเรามีน้อย คือถึงสว่างเป็นเวลาที่เราจะปรินิพพาน ชัดเส้นตายไว้ที่สว่าง จากนั้นไปก็ทรงบำเพ็ญประโยชน์แก่โลก มาทูลถามปัญหาถึงเรื่องศาสนามีมากต่อมาก จะให้ถือศาสนาใด พระองค์ไม่ตำหนิติเตียนอะไรแหละ ไม่ยกยอศาสนาใด เอาความจริงออกพูดเลยว่า ถ้าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ มรรคผลนิพพานมีอยู่ในศาสนานั้นแล

มรรค ๘ เราก็ก็นั่นแล้ว อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็เห็น รวมเต็มอยู่ในศาสนาพระพุทธเจ้า แล้วก็ให้พระอานนท์บวชให้ เอา ให้รับตั้งแต่บัดนี้ต่อไป อย่ามากังวลกับความเป็นความตายของเรา ให้ดูความเป็นความตายของตัวเองซึ่งมันจะตายด้วยกันนี่แหละ ในคืนวันนี้ให้บำเพ็ญ ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในวาระสุดท้าย เป็นปัจฉิม

สาวกของเราตกตาศแล้วให้พระอรหันต์บวชให้ เสร็จแล้วก็ไปบำเพ็ญ ไม่ให้มากังวล กับความเป็นตายของเรา ให้กังวลความเป็นตายของตัวเองซึ่งเป็นองค์อริยสัจ จะแก้กิเลสได้จุดนั้น แล้วพรหมณ์ผู้นั้นก็ไปบำเพ็ญ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในวาระสุดท้าย เช่นเดียวกันจวนสว่าง พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานจวนสว่าง ได้ปัจฉิมสาวกขึ้นมา

ความตายไม่ได้แน่นอนนะ เป็นอย่างนี้ละ พระพุทธเจ้าแท้ๆ ยังตายเมื่อถึงเวลาแล้ว แต่พระองค์ตายด้วยความเป็นศาสดา ทำโลกให้สว่างไสวสุดยอดมาตลอดอย่างนี้แหละ เราจำอันอื่นไม่ได้ก็ขอสรุปความเอาเลย ให้สรุปมาหาตัวของเราทุกคนๆ นี้จะตายด้วยกันทั้งนั้น อยู่ในศาลาหลังนี้ มีอะไรสัตว์ตัวไหนยกเว้นมีไหม สัตว์ในศาลานี้ตัวไหนอายุจะอยู่ค้ำฟ้า ให้ไปเรียกไอ้ปุ๊กก็ ไอ้หยองมาก่อน ไอ้ปุ๊กก็ไอ้หยองมึงจะอยู่ค้ำฟ้าหรือมึงจะตายด้วยกันกับกูนะ ให้ไปเรียกมันมา มันก็จะว่า จะตายเมื่อหมดลมหายใจนั่นแหละ นั่นเห็นไหมละ

เราจะนอนใจได้หรือ ตั้งแต่หมาเขาก็ก็นัยยอมรับว่าเขาตาย เขาถึงกลัวตายตลอดนะ หมากลัวตายเพราะเขายังไม่อยากจะตาย พวกเรานี่ไม่อยากจะตายด้วยกัน ให้สร้างความคิด ใจนี้ไม่ตาย ไม่เคยฉิบหายใจดวงนี้ นักท่องเที่ยวคือใจดวงนี้ บำเพ็ญความดีเข้าซึกฟอกๆ จิตดวงนี้จะค่อยสว่างไสวๆ เดินเห็นสูงขึ้นๆ แล้วพุ่งเลย พากันจำเอา

วันนี้ก็ได้เทศนาว่าการให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง สมกับที่เราเป็นลูกชาวพุทธ วันพระ วันโกน วันเสาร์ วันอาทิตย์ เป็นวันว่างเพื่อจิตใจ บำเพ็ญความดีงามสำหรับเรา ไม่ใช่ว่างเพื่อเพลิดเพื่อเพลินรีนเริงบันเทิงไม่มีป่าช้าอย่างนั้น ว่างเพื่อสร้างความคิดเข้าสู่ใจ วันนอกรันสร้างอาหารการบริโภค จตุปัจจัยต่างๆ เพื่อธาตุขันธ์ร่างกายความเป็นอยู่ วันเช่นนี้สร้างความคิดงามเข้าสู่จิตใจให้ได้สม่ำเสมอ

ทางด้านจิตใจมีความจำเป็นที่จะก้าวต่อไปในภพหน้าชาติหน้า สูงต่ำขึ้นอยู่กับใจที่เสาะแสวงหาได้ด้วยความโง่หรือความฉลาดของตนนั่นแหละ ถ้าโง่ก็จมไปเลย ไปเรื่องไป ไปจม ถ้าฉลาดก็ไป แต่ไปเพื่อความเจริญรุ่งเรือง จำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เอาละพอ ให้พร

พูดไปหลงลืมไปเดี๋ยวนี้ละ พูดไปหลงลืมไปๆ ความจำ สิ่งที่ไม่น่าจะหลงจะลืมมันก็ตัดขาดไปเลย จำไม่ได้ อย่างนั้นละ ความจำรู้สึกว่าเป็น คือสัญญา รู้สึกว่าเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจนๆ จำไม่ได้ เปลี่ยนแปลงเร็ว แต่สังขารนี้ธรรมดา ความคิดความปรุงปรุงได้ธรรมดา แต่ความจำนี้เปลี่ยนมาก หลงลืมๆ ไปเรื่อย ๆ

วันนี้ท่าน(ทูลกระหม่อมเล็ก) ก็เสด็จกลับแหละ ดูว่า ๑๑ โมง ก็ได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้วที่เราขอท่านนะ วันที่ ๓ ท่านจะเสด็จมาถวายทานตอนเช้า แล้ววันที่ ๔ ทำพิธีในพระตำหนัก โดยมีพระ ๙ องค์ในพิธีนั้น เราก็เป็นอันว่าผ่าน ไม่ได้ไปแหละ ท่าน

จะมหาที่สวนแสงธรรม คือธรรมดาเราเคยไป คือเราไปนี้เราไปด้วยธรรม โดยธรรม คนมันแน่นศาลา แน่นสวนแสงธรรม มากขนาดนั้น คนแน่นหมด เราไปเสียคนเดียว ไปในงานนี้สองสามคน จิตใจคนทั้งศาลาเหี่ยว ยุบยอบไปหมด แล้วไปยิ้มแย้มแจ่มใส เพียงสองสามคน นี่ละเราจึงได้ขอ ขอเรื่องความอ่อนผัน นี่ละธรรม เอาเหตุเอาผลมา พูดเลย คนจำนวนมากมายที่ศาลามีจิตใจด้วยกันทุกคน ๆ เวลาเราไปแล้ว ส่วนใหญ่ ยุบยอบ ส่วนย่อยเจริญ น้ำหนักไม่เพียงพอกัน ไม่สมเหตุสมผล ไม่จำเป็นขออย่าให้ไป แน่เห็นไหมล่ะ บอกเลยเรา

เราซึ่งนำหนักผลประโยชน์ เราไปไหนเราเพื่อประโยชน์แกโลก ที่ไหนได้รับ ประโยชน์มากน้อย ที่ควรจะเฉลี่ยให้ทั่วถึงกัน เราจะพยายามเฉลี่ยเอา เพราะฉะนั้นจึง ขอว่า ในงานวันประสูติของท่านนี้ไม่ไป วันที่ ๔ ตกลงขอให้ท่านมาที่วัดวันที่ ๓ ตอนเช้า วันที่ ๔ วันงานเราก็ไม่ไป แน่ผ่านได้ ไม่งั้นเราไปนั่นมานี่ก็คน แล้วคนเต็มศาลา สวนแสงธรรม เสียประโยชน์ จิตใจเหี่ยวท้อมากขนาดไหน นั่นละเราทำอย่างนั้น เราจึงขอท่าน ตกลงท่านก็อนุโลมให้ เป็นอันว่าไม่ได้ไปละ นี่เรียกว่าธรรม สมมุติ เกรงอกเกรงใจกัน ส่วนได้ได้ ส่วนเสียเสีย ไม่ค้ำนึ่งไม่ได้ ต้องค้ำนึ่งด้วยกัน ตกลงวันที่ ๓ ตอนเช้าท่านจะมาถวายอาหารบิณฑบาตที่นั่น แล้ววันที่ ๔ ท่านไปทำพิธีที่พระตำหนัก เราก็ไม่ไป เรากินอิ่มแล้วตั้งแต่วันที่ ๓ ท่านเอามาให้กิน วันที่ ๔ พระเหล่านั้น ถึงจะได้ฉัน เราฉันก่อนแล้ว ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็พูดตามความจริงผิดไปไหน

เรียกว่าเหตุผล เมื่อเหตุผลเหนือกว่าแล้วใครก็ต้องยอมรับกัน นี่เราก็เอาเหตุผล สวนแสงธรรมมีหัวใจทุกคน มุ่งหน้ามาแต่ไกลแต่ไกลที่ไหนไม่ค้ำนึ่ง มาเต็มอยู่สวนแสงธรรม ล้วนแล้วแต่มีหัวใจมุ่งมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อครูบาอาจารย์ ครั้นมาแล้ว ครูบาอาจารย์โดดหนีเสีย แล้วหัวใจเป็นยังงัย อยู่ทางโน้นไม่ก็ร้าย ยิ้มแย้มแจ่มใสไม่ก็ร้าย ทางนี้ยุบยอบเหี่ยวแห้งไปมากขนาดไหน เอามาค้ำนึ่งกัน เพราะฉะนั้นจึงขอ บิณฑบาตอย่าให้ไปเถอะ แน่เอาแล้วนะ สุดท้ายก็ยอม ตกลงเราก็ไม่ไป อย่างนั้นละ เรียกว่าเหตุผล ไม่ได้ว่าสูงกว่าต่ำ เอาเหตุผล คือธรรมเหนืออยู่แล้ว ยกธรรมออกพิจารณา เราไปไปเพื่อโลกไม่ได้ไปเพื่อเรานะ เราไปที่ไหนเหมือนกัน ไปเพื่อโลก อยู่เพื่อโลก เพราะฉะนั้นจึงค้ำนึ่งค้ำนึ่งเกี่ยวกับโลกตลอดไป ได้ผลมากผลน้อยต้องเอามาคิดซิ ไม่คิดไม่ได้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz